

De mummie van Hetsjoepkip

WAARSCHUWING: ALLEEN GESCHIKT VOOR KINDEREN MET STALEN ZENUWEN!

70

Haas, Kip en Vos zitten samen voor het vuur. Het is een kille avond en om het huis heen giert de wind. Af en aan waaien wolken voor de vollemaan, zodat het in het bos steeds spookachtig donker wordt.

‘Op zo’n avond als deze moet je elkaar griezelverhalen vertellen,’ zegt Vos. ‘Lekker stoer.’

‘Niet te griezelig, hoor!’ zegt Kip. ‘Ik ben zelfs zonder verhalen al bang.’

‘Echt iets voor jou om dat te zeggen,’ antwoordt Vos.

Haas krult zijn lip op en denkt even na. ‘Dus jij bent zo stoer, Vos. Dan zal ik eens een echt gebeurd griezelverhaal vertellen. Het gebeurde vanavond voor jij er was, maar Kip was er wel en zij is mijn getuige. Luister en huiver.’

En zonder dat Vos het ziet, legt Haas zijn vinger op zijn lippen en geeft hij Kip een knipoog.

Een uurtje of wat geleden ging ik naar buiten met de houtkorf. Ik had meteen het gevoel dat er een paar ogen op me waren gericht. Ook hoorde ik een raar piepend geluid. Ach, dat zal de wind wel zijn, dacht ik. Toch kliefde ik snel met mijn hakbijl een bergje hout voor de kachel. Ik haastte me terug, maar juist toen ik de deurknop vastpakte, voelde ik een ijsskoude vleugel op mijn schouder.

Ik keek om en gilte van schrik.

Achter me stond de mummie van een vogel, zoals Kip, helemaal ingezwachteld in doeken. Ik ging meteen naar binnen en trok de deur met een klap dicht. Er stond een mummie voor mijn deur! De mummie van iemand als Kip.

Kip?

Ineens kreeg ik de slappe lach. Dat is natuurlijk niet zomaar een vogel! Dat is mijn eigen Kip, de enige echte Kip, die daar voor de deur stond! dacht ik. Ze wilde vast Halloween vieren met me.

Snel deed ik de deur weer open. Wagenwijd open zelfs.

‘Kom binnen, Kip,’ zei ik. ‘Wat maakte jij me daarnet aan het schrikken, zeg. Tjonge, jonge, ik dacht even dat er een echte mummie voor mijn neus stond. Je ruikt zelfs een beetje, hoe zal ik het zeggen? Niet boos worden, hè? Maar je stinkt een beetje naar iets wat aan het rotten is. Maar ik snap het al, dat heb je expres gedaan om me nog meer te laten schrikken. Ik was gewoon even vergeten dat het Halloween is.’

Ik schoot er weer van in de lach. Die Kip die had me wel goed voor de gek gehouden. Ik duwde haar naar een luie stoel bij de kachel en zei dat ze maar lekker moest gaan zitten. Ondertussen stak ik de kachel aan met het hout uit mijn korf.

Terwijl ik zo bezig was, vroeg ik Kip of ik me ook zou verkleden. Dan konden we samen op pad gaan en de anderen lekker aan het schrikken maken. Ik vroeg me af of ik als weerwolf zou gaan, als spook of als vampier-vleermuis. Maar ineens wist ik het. Ik ging me ook als mummie vermommen.

Ik haalde boven een oud laken om repen verband van te scheuren.

Terug in de kamer merkte ik dat er wel een heel vieze lucht hing. ‘Zeg Kip,’ zei ik voorzichtig tegen haar. ‘Je ruikt trouwens wel echt een uur in de wind. Bah, bah. Zo erg hoeft je voor mij je best niet te doen, hoor. Het is maar een spelletje, toch?’

Ik begon ijverig repen stof te scheuren. Rats, roets. Het was een hele klus, dus ik vroeg Kip of ze niet even wilde meehelpen.

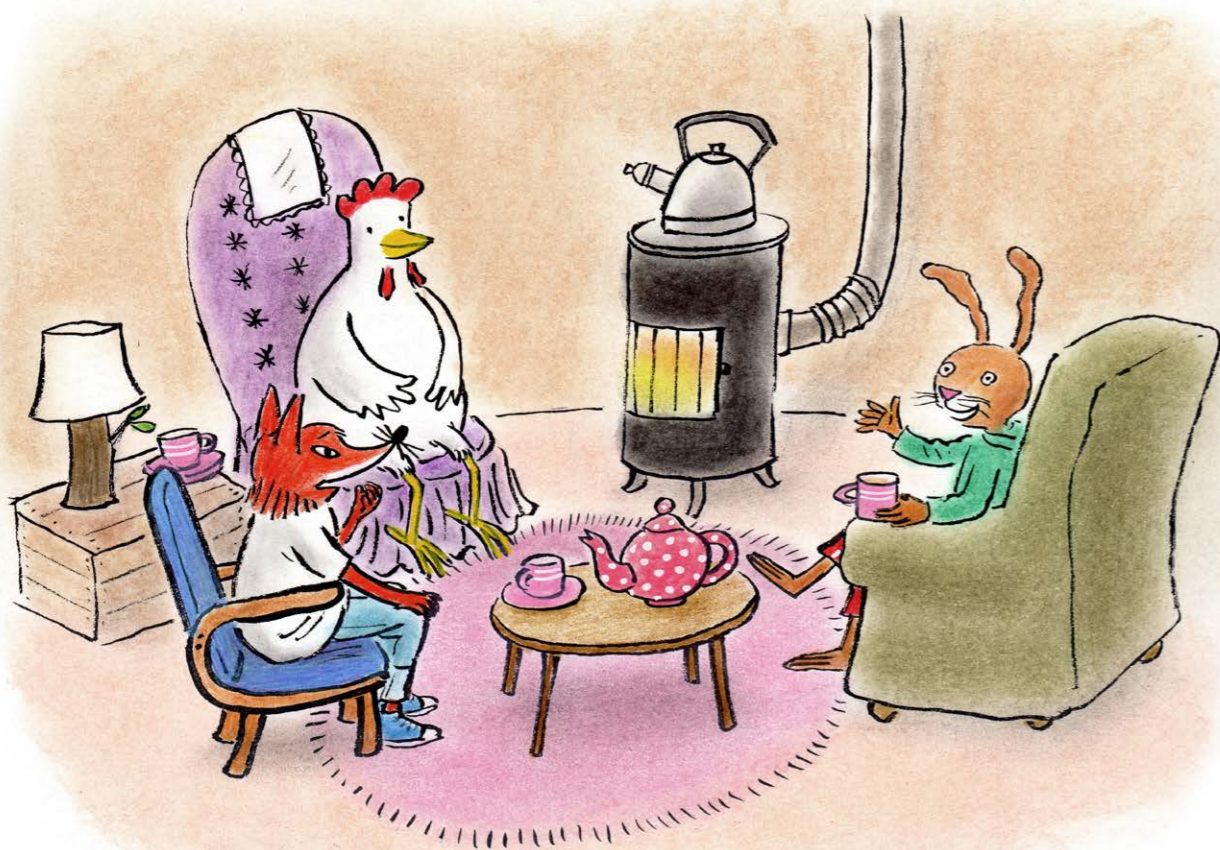
Er kwam geen reactie.

‘Je bent wel stil,’ zei ik tegen haar. ‘Is er iets aan de hand?’

Toen kwam er uit haar ingezwachtelde hoofd een schrille kreet. Als ik niet had geweten dat Kip dat geluid maakte, zou ik er nachtmerries van krijgen. Zó akelig.

72 Ik lachte. ‘Ha, ha, Kip,’ zei ik. ‘Je blijft wel goed in je rol! Hoe heet je trouwens als mummie?’

Weer kwam dat spookachtige, holle geluid: ‘Hetsjoepkip.’ Al mijn haren gingen recht-
overeind staan.

‘Nou, wij hoeven dadelijk niet veel moeite te doen om de andere dieren in het bos bang te maken,’ zei ik. Ik was klaar met scheuren en begon mijn poten met de repen stof in te wikkelen. Maar ik schrok me het apezuur toen Kip ineens achter me stond en haar koude adem in mijn nek blies.

‘Hou alsjeblieft op,’ zei ik. ‘Ik krijg kippenvel van dat Hetsjoepkip-gedoe van je.’

Ik duwde Kip een beetje opzij. Ze voelde echt raar aan. Zo droog, zo helemaal niet als Kip. Tijd om er verder over na te denken had ik niet. Er werd op de voordeur geklopt.

Ik opende de voordeur en kon niet geloven wat ik zag. Daar op de stoep stond Kip.

‘Kip!’ riep ik. ‘Hoe doe je dat? Net zat je nog binnen en nu sta je hier op de stoep. En waar zijn al je wikkels gebleven?’

‘Wikkels?’ vroeg Kip. ‘Waar heb je het over?’

Toen voelden we een tochtvlaag en hoorden de achterdeur dichtklappen. Door de tuin zagen we een witte gestalte weggrennen. Het was de mummie.

Ik trok Kip naar binnen en deed alle deuren en ramen op slot.

‘Wij gaan vanavond niet meer weg,’ zei ik tegen Kip. ‘Ik vind dat Halloween-gedoe helemaal niks.’

Kip had het niet meteen door. ‘Je ziet er anders wel uit alsof je Halloween wilt vieren,’ zei ze.

Ik schudde haar door elkaar en zei: ‘Maar ik ben een nep-mummie en daar in het bos rent een echte rond.’

Haas kijkt Vos aan. Die is een beetje wit weggetrokken. Hij is bijna net zo wit als Kip.

Kip knikt. ‘Echt waar, Vos.’ Stiekem knipoogt Kip naar Haas.

‘Nu jij, Vos!’ zegt Haas. ‘Wil jij nu een griezelverhaal vertellen?’

‘Uh, zullen we ermee stoppen?’ vraagt Vos. ‘Ik ben niet bang, hoor, maar ik vind één griezelverhaal wel genoeg.’

Kip grinnikt. ‘Jammer,’ zegt ze. ‘Ik ben dan wel niet zo stoer als jij, maar ik had er best nog eentje willen horen.’